

תקות מנחם

גליון מס'
239

ערש"ק פרשת שמיני
י"ב אד"ש

הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

ברוך שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה!
סיום הרמב"ם הגדול והכללי – מחזור כ"ט שנה ז"ך
תחילת מחזור ה- 30 – "בין שלשים לכח" – ** – "יחי"

בעז"ה יום ג' פרשת תזריע כ"ג אד"ש

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח*** וכל ספר "משנה תורה" (ה"יד החזקה")
מחזור ה-כ"ט

והתחלת מחזור ה-ל' ההקדמה ומנין המצוות והלכות יסודי התורה

שמישיח "בונה מקדש במקומו".

גילוי השמיני – למעלה מהעולם וסדהשת"ל

ב. וגם הקמת המשכן בקביעות והשראת השכינה דווקא
ב"יום השמיני", קשורה בביאת המשיח, כפי שמביא הצ"צ
באוה"ת בתחילת פרשת שמיני את דברי היכלי יקר"
(ואד"ש מצטט זאת בשיחות) ששואל על יום זה, "מה יום
מיוממים? ולמה השראת השכינה היתה דווקא ביום
השמיני? ומסביר שענין השמיני, מורה כל פעם על
ההתגלות שלמעלה מהטבע והעולם וסדר ההשתלשלות,
ההתגלות והדרגא שלמעלה משבעת ימי ההיקף, ולכן הוא
אומר הכלל "כל שביעי חול, ושמיני קודש" כי השבע מורה
על הטבע שנברא בשבעה ימים [וגם שבת שייך לקדושה
שקשורה לעולם] וה-8 שייך ומורה על הקדושה שלמעלה
ומקיפה ולא בערך לעולם [למעלה משבעת ימי ההיקף
ולמעלה מז' כוכבי לכת והנמצאים שנתהוו בשבעת ימי
בראשית], שזהו האלקות שמקיף על שבעת הספירות –
ספירת הכתר ועתיק, ולכן ביום זה היתה ההתגלות
והשראת השכינה שלמעלה מהעולם ושבעת הרקיעים ע"י
משה רבינו שהורידה למטה בארץ, ולכן זה היה ביום
השמיני כי המספר 8 מיוחד אליו יתברך, ולכן ביום זה
נראה ה' אליהם [וזהו מ"ש במדרש²: "כל קילוסו של משה
ב"אז"; ומאז באתי לדבר בשמך", "אז ישיר משה", ש"אז"

עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל
הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח
והגאולה!

** אבות פ"ה מכ"ב.

*** כן מובא בשיחות אד"ש שבדפוס [ונציה רפ"ד], ש"י נקראים ההלכות "מלך
המשיח".

2. ילקו"ש שמות רמא, טו.

מטרת כל התורה – להביא לימות המשיח!

א. מתחילים את הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך
המשיח בשב"ק פרשת שמיני, ומסיימים הלכות אלו ואת
כל ספר "משנה תורה" (ה"יד החזקה") ביום ג' דפרשת
תזריע, ויש להלכות אלו קשר ברור ונפלא לפרשיות אלו,
כפי שיתבאר לקמן בעז"ה;

את הלכות אלו מסיים הרמב"ם בדיני מלך המשיח
והתקופה שלו, וכפי שמביא כ"ק אד"ש מה"מ
בשיחות, שיש דפוסים ששם נקראים הפרקים האחרונים
ברמב"ם הלכות מלך המשיח, והיינו שעניני הלכות מלך
המשיח הם ענינים עיקריים וסיום ומטרת ותכלית כל
התורה כולה להגיע לימות המשיח, ע"ד מאמחז"ל "כל
ימי חיך – להביא לימות המשיח"; היינו שלפי הרמב"ם
כל התורה ענינה להגיע ל"שיא" – היינו ביאת המשיח,
ולאו דווקא תחיית המתים, למרות שזהו העיקר האחרון
מ"יג עיקרי האמונה, אבל זה כבר אחרי חיי עולם הזה,
וימי חיינו בעולם הזה מגיעים לתכליתם בביאת וימות
המשיח.

וגם בפרשת שמיני וגם בפרשת תזריע מודגש חזק ענין
המשיח;

פרשת שמיני – לכל לראש המשמעות הפשוטה ותוכן
הפרשה קשורה גם עם ביאת המשיח; כי מדובר כאן על
השראת השכינה בפעם הראשונה במשכן, וזה היה השורש
וההתחלה לכל השראת השכינה במשכן ובבתי המקדש,
ועד בבית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו עם
ביאת המשיח, כמו שפוסק הרמב"ם בהלכות אלו:

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה
שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי

חדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרינו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com

להזמנות והערות: 718-773-6609, 718-467-1055 * email: info@tikvasmenachem.com

חדש!

– גימט' 8; ה"אלף רוכב על הזי"ן" אלף – אותיות – פל"א
– עתיק (פנימיות הכתר) שלמעלה מהשבע מידות.

משיח – גילוי ה-8!

ג. גם ענין המשיח, שהלכותיו מסיימים עתה, קשור למספר 8 וליום השמיני; כנ"ל ש-8 מורה על ההתגלות שלמעלה מהטבע והעולם וסדר ההשתלשלות, שתהיה בשלימות בביאת המשיח והגאולה. וזהו אומר אד"ש מה"מ הקשר למה שאומרים חז"ל בגמרא³: "שמשיח הוא השמיני מ"שמונה נסיכי אדם" [ע"פ הפסוק⁴: "והקימונו עליו שבעה רועים ושמונה נסיכי אדם"]. והגמרא מונה מי הם השבעה "רועים" של עם ישראל, ומי הם השמונה "נסיכי אדם". והשמיני הוא המשיח.

וכן מביא ה"כלי יקר" מה שאומרים חז"ל⁵: ש"כינורו של משיח יהיו בו שמונה נימין" [משא"כ הכינור של בית המקדש היו בו רק שבעה נימין] ובימות המשיח יהי "ונגלה כבוד הוי"ו ויראו אותו כל בשר עין בעין, וכן ביום הזה, השמיני, נראה ה' אליהם, [ומעין לעת"ל בעולם הבא שיהיו מופשטים מן החומר לגמרי, ולכן יום זה נטל עשר עטרות, כמו הכינור של העולם הבא של עשר נימין, שלגמרי יתעלו מן החומר ו"יתוסף בהם השגה שיכירו כח מלכותו ית' על כל נבדלים העליונים, הכלולים במספר תשעה (בסוד ארון תשעה וכפורת טפח), ואז השמיני יעלה למספר עשרה]

"המילה הגדולה" – לעת"ל

ד. הסיום של הלכות אלו, המסתיימים בהלכות מלך המשיח, הוא בפרשת תזריע, וגם לה קשר ברור ובולט לענין המשיח;

בתחילת הפרשה נאמר: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" שבא בהמשך לפרשת שמיני, וכנ"ל המספר 8 וענין ה"שמיני", קשור לביאת המשיח, שקשור לגילוי שלמעלה מהעולם וסדר השתלשלות ועוד פרטים הקשורים למספר 8;

חז"ל אומרים שהטעם למה המילה ביום השמיני: "כדי שתעבור עליו שבת א", והיינו שהמצות המילה יש את כח השבת ונעלה מזה; השייכות והכח מספירת הכתר שלמעלה מ7 הספירות. ולכן "מילה בזמנה דוחה שבת", כי היא "ביום השמיני" – דרגא שיש בה את כח השבת ולמעלה ממנה.

וכנ"ל המספר 8 קשור עם הגילויים לעתיד לבא בביאת המשיח והגאולה. ולכן דרגת המילה בשלימותה של כלל ישראל, "המילה הגדולה", שנאמר עליה: "ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך וגו'", המילה ע"י הקב"ה, תהיה בשלימות לעתיד לבוא כמבואר במאמר אדמו"ר הזקן ב"לקוטי תורה", פרשת לך לך ד"ה "בעצם היום הזה נימול אברהם".

לידת הגאולה!

ה. גם שם הפרשה "תזריע" ולשון תחילתה "תזריע וילדה זכר"⁶ – קשורים בביאת המשיח והגאולה השלימה וכמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחת שבת פרשת תזריע – מצורע היתשני"א⁷, וז"ל: "בפרשת השבוע תזריע-מצורע מודגש ביותר ענין הגאולה;

תזריע – "אשה כי תזריע וילדה זכר" כידוע⁸ שלידה ("וילדה") רומז על גאולה (כמ"ש⁹: "ילדה ציון את בני"). ולידת זכר רומזת על החוזק והתוקף (זכר) דגאולה האמיתית והשלימה גאולה נצחית שאין אחרי גלות ("שיר חדש" לשון זכר¹⁰) ע"י משיח צדקנו, היינו שוילדה זכר רומז על לידת (התגלות) נשמת משיח שהיא ממדרגה היותר עליונה – מעלמא דכורא¹¹ ובפרטיות יותר: "אשה כי תזריע" – קאי על כללות העבודה דכנסת ישראל ("אשה") בזמן הגלות שנמשלה ל"זרעה"¹² ("תזריע"), כמ"ש "זרעתיה לי בארץ"¹³, "הבאים ישרש יעקב גוי"¹⁴, וע"י הזריעה ד"מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"¹⁵ נעשית (תיכף ומיד, ללא הפסק כלל) הצמיחה ("יציץ ופרח ישראל") דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאין אחרי גלות "וילדה זכר". עכ"ל השיחה.

המשיח – חלינו הוא נשא

ו. אחרי הענין של "אשה כי תזריע", מדברת כל הפרשה בעניני הצרעת והמצורע, וגם בזה יש קשר מפורש לעניני מלך המשיח, שע"ז לומדים ומסיימים ברמב"ם; בשיחה הנ"ל מוסיף אד"ש גם הקשר של משיח והגאולה לפרשת מצורע, כי אז באותה שנה היתה הקביעות שתזריע ומצורע קראו יחד באותו השבוע אבל השנה היא מעוברת ולא קוראים את תזריע ומצורע יחד, אבל רובה ככולה של הפרשה מדברת בעניני הצרעת והמצורע, ושם בשיחה מבאר אד"ש הקשר לגאולה ולמשיח.

וז"ל: "מצורע" – כדאיתא בגמרא¹⁶: "מה שמו (של משיח) חיורא דבי רבי שמו (מצורע של בית רבי)¹⁷, שנאמר¹⁸: "אכן חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלוקים ומעונה", "מאי סימני יתיב ביני עניי סובלי חלאים"¹⁹, "מנוגעים והוא נמי מנוגע, דכתב²⁰: "והוא מחולל מפשעינו וכתב חלינו הוא נשא"²¹.

ובפרטיות יותר – כהמשך הכתוב "זאת תהי תורת המצורע ביום טהרתו", ועד שנוהגים לקרוא פרשה זו, בשם "פרשת טהרה"²² – ש"מצורע" הוא שמו של משיח בזמן הגלות, שאף שמצד עצמו הוא בתכלית השלימות, כמ"ש²³: "ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", מ"מ, סובל וכואב בעצמו צער מכאובי הגלות; ו"ביום טהרתו" (ש"נרפא נגע הצרעת מן הצרוע") קאי על מעמדו ומצבו של משיח כשמתגלה וגואל את בני בגאולה האמיתית

⁸ אוה"ת פרשתנו (כרך א') ע' ע' וראה גם תוי"א ר"פ וארא, תוי"ח שם צ"ב, ואילך. סהמ"צ והצ"צ מצוות ק"פ פ"ב (דרמ"צ ע"ז ס ע"ב ואילך), ועוד.

⁹ ישע"י ס"ח.

¹⁰ תהילים צ"א, ישע"י מב, יוד. וראה מכילתא בשלח ט"ו, הובא בתוד"ה הי"ג ונאמר פסחים קט"ז, ב.

¹¹ אוה"ת ריש פרשתנו (כרך ב') ע' תצא – בשם האור החיים – ר"פ תזריע ובאוה"ת שבעה ע"ז 7: "וילדה זכר קאי על משיח מבחינה ומדרגה עליונה מבחי עתיק".

¹² ראה תוי"א שמות נ"ג, ואילך, שם ר"פ בשלח, ובכ"מ.

¹³ הושע ב, כה.

¹⁴ ישע"י כ"ז, ו.

¹⁵ תניא רפלי"ז.

¹⁶ סנהדרין צ"ב, ב.

¹⁷ פרש"י שם.

¹⁸ ישע"י נ"ג, ד. [ולחע"ר ישע"י - לי ישועה, ובשנת נ"ג – תשנ"ג הי' אד"ש מה"מ במצב של חלינו הוא נשא]

¹⁹ סנהדרין שם, א.

²⁰ ישע"י שם, ה.

²¹ פרש"י סנהדרין שם.

²² ראה לקו"ש ח"ז, ע' 100 בהערה.

²³ ישע"י נב, יג תרום עה"פ זח"א קפ"א, ב.

³ סוכה נב, ב.

⁴ מיכה ה, ד.

⁵ ערכין י"ג, ב.

⁶ תזריע יב, ב.

⁷ ספר השיחות היתנשא (כר ב') עמוד 430

והשלמה. [וראה בארוכה אוה"ח ר"פ מצורע – פרטי הרמזים והשיכות דטהרת מצורע לביאת המשיח].
ועד"ז בנוגע לבית המקדש – כדאיתא במדרש (איכ"ר פתיחתא כ"א מובא ביל"ש פרשתנו רמז תקנ"א בסופו) על הפסוק (פרשתנו יג,מה) "והצורע אשר בו הנגע וגו'", "והצורע זה בית המקדש כו"ו שנקרא "צורע" ("מצורע") בחורבנו (כהמשך שם: "וטמא טמא יקרא חורבן ראשון וחורבן שני"), וטהרתו רומזת על בנין ביהמ"ק. – ועד"ז בויק"ר פרשתנו ס"פ יז (בנגעי בתים): "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם. זה ביהמ"ק .. ונתץ את הבית, וביתא דנא סתרי". יכול לעולם ת"ל ולקחו אבנים אחרות שנאמר (ישעי כח, טז) לכן כה אמר ה' אלקים הנני יסד בציון אבן בחן פנת יקרת גו"ו עכ"ל שיחת אד"ש וההערות.

נגע – אותיות ענג- אורות עליונים

פז. ויובן יותר הקשר של המשיח לעניני הצרעת ע"פ ביאור אדמוה"ז בלקו"ת בענין הנגעים;
וכך כותב אד"ש בשיחה הנ"ל וז"ל: "על הפסוק אדם כי יהי בעור בשרו גו"ו, מבואר בלקו"ת²⁴ ש"אדם הוא במדרגא גדולה לפי שהוא שלימו דכולא²⁵. אדם הזה כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים .. יוכל להיות עדין בעור בשרו בחי התחתונה שבו לא נתברר הרע והפסולת ממנו ונולדים סימנים בגשמיות בבשרו .. והם הנגעים .. מפני שברוחניות בעבודת ה' תיקן במעשיו ובירר הרע מן הטוב בכל הדברים (בירור הרע מן הגוף ומן הנפש), רק פסולת שבסוף לבושיו עדיין לא נתברר, לכן נולדו בבשרו .. רק בחיצוניות".

.. ועוד ועיקר כפי שמוסיף בלקו"ת²⁶ - "וגם נגעים דברים גבוהים הן, שאינו נקי טמא עד שיקראנו הכהן טמא וכשעדיין לא קראו לו שם טמא אין הנגעים בכלל טומאה²⁷, אלא אדרבה, הם אורות עליונים, רק שהם דינא קשיא דקדושה". [ובהערה שם כותב להעיר, ש"נגע" אותיות "ענג" (זוהר ח"א כו, רע"ב. ח"ב, רס"ה ב. ח"ג רע"ג, א' ועוד), ועפ"ז י"ל שה"אורות עליונים" ד"נגעים" קאי על בחי ענג העליון עכ"ל חלק מהשיחה וההערות.

היינו, שענין ה"צרעת" הוא מצב עם ישראל לפני הגאולה שנשארו דברים חיצוניים לתקן, וכן מצב המשיח שסובל את תחלואי ונגעי עם ישראל וטהרת המצורע ביום טהרתו הוא מצב הגאולה של עם ישראל ע"י משיח צדקו בקרוב ממש!

תורת המצורע – לימוד התורה

ח. נמצאים בסיום והתחלת כל ספר הרמב"ם, ספר "משנה תורה" – ה"יד החזקה", שהוא מקבץ כל ההלכות שבתורה היינו שלימוד הרמב"ם הוא לימוד כל התורה כולה, וענין לימוד התורה קשור בענין הצרעת והמצורע;
נגעי הצרעת באים בגלל דיבור לשון הרע, כמו שחז"ל אומרים²⁸ על המילה מצורע שהוא נוטריקון "מוציא שם רע", והתיקון ע"ז; במקום דיבור לשון הרע שיהי תוספת בלימוד ודיבור דברי תורה כי עיקר מצות תלמוד תורה היא בדיבור בפה, כמשי"ן: "ואשים דברי בפיך" וכן נאמר: "חיים הם למוציאיהם" ואומרים חז"ל "למוציאיהם בפה דווקא" כמ"ש הצ"צ באוה"ת ריש פרשת מצורע.

ולכן נאמר בתחילת פרשת מצורע: "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו" היינו, שטהרתו ותיקונו של המצורע הוא ע"י לימוד התורה.

וכן מביא שם הצ"צ שצרעת – אותיות עצרת היינו חג

השבועות שבו ניתנה התורה, שלימוד התורה הוא הלעומת זה והתיקון לצרעת, וזהו גם מ"ש "ימינך ה' תרעץ אויב" שימינך היינו לימוד התורה שניתנה מימין כמשי"ן "מימינו" אש דת למו", היא תרעץ – אותיות צרעת שתרעץ ותשבר את הצרעת ע"י לימוד התורה.

טהרת המצורע – הגאולה השלימה

ט. וטהרת המצורע "ביום טהרתו" אומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה הנ"ל מורה על הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח בקרוב ממש, שנטהרים מכל הנגעים האחרונים של עיקבתא דמשיחא, לטהרה שלימה וגאולה שלימה, מ"י"ד מ"ש נאו!
וזהו בפרט ע"י לימוד התורה, ובפרט בספר הרמב"ם, כל התורה כולה, שזוהי הטבילה מן הטומאה גם של טומאת צרעת החמורה, כמ"ש הרמב"ם בתחילת הל' מקוואות "כל הטמאים .. אין להם טהרה אלא במים הנקוין בקרקע", כמ"ש הרמב"ם בסוף הלכות מקוואות וכל ספר טהרה: "הביא נפשו במי הדעת טהור".

ו"טבילה" אותיות – הביטול, כמו שאומר אד"ש בשיחה הנ"ל שלומדים תורה באופן של ביטול "ונפשי כעפר לכל תהיה" ועי"כ "פתח לבי בתורתך" (פתיחה שלא בערך הלימוד דלפני"ז) כנוסח "אלקי נצור" בסיום תפילת העמידה, שענינה – ביטול.

טהרה מלשון הרע

י. הטהרה מטומאת צרעת היא הטהרה מלשון הרע, שהוא היפך אהבת ישראל, ולכן העונש של המצורע (שהוא תיקונו) הוא "בדד ישב"²⁹, וכמו שאומר רש"י עה"פ: "ואמר רבותינו³⁰, מה נשתנה משאר טמאים לישב בדד, הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל".

והתיקון ע"ז הוא ע"י חיזוק אהבת ישראל ואחדות ישראל, ובפרט ע"י לימוד הרמב"ם שמאחד כל כלל ישראל, כמו שאומר אד"ש, שכולם, אנשים נשים וטף, לומדים אותו ענין ומסיימים באותו יום פעם בשנה (והלומדים פ"א – פעם ב-3 שנים, והנשים והטף – לומדים אותו הענין של ג' פרקים ב"ספר המצוות"). אחדות עצומה שאין כמותה, והאחדות מביאה את המשיח והגאולה השלימה, כי החורבן והגלות באו בגלל שנאת חנם³¹, וע"י אהבת חנם ואחדות פועלים הגאולה מ"י"ד מ"ש, נאו!

המשכן שורש של כל בתי המקדש

יא. הסיום הכללי של הרמב"ם השנה במחזור זה הוא בכ"ג אדר שני (אד"ש), שביום זה התחילה העבודה במשכן של ימי המילואים, וההכנה להקמת המשכן והשראת השכינה (ובפרט אדר שני כי ימי המילואים התחילו 7 ימים לפני ר"ח ניסן שהי' היום השמיני, אדר הסמוך לניסן), והמשכן הי' השורש, של כל בתי המקדש גם השלישי שיבנה ע"י מלך המשיח, מ"י"ד מ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני³²

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. סיום הרמב"ם, הלכות מלך המשיח – ופרשת שמיני חנוכת המשכן והשראת השכינה, שורש לביהמ"ק הג' שיבנה ע"י מלך המשיח.
ב. המספר 8 – למעלה מהטבע וסדהשת"ל – ומלך

²⁹ תזריע יג, מו.

³⁰ ערכין טז, ב. תנחומא מצורע ב"ד'.

³¹ יומא ט, ב.

³² יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הכלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²⁴ תזריע כב, ב.

²⁵ ראה זוהר תזריע מה, א.

²⁶ שם, וראה גם שהצ"צ מצוות טומאת מצורע בתחילתו.

²⁷ משנה נגעים רפ"ג. רמב"ם הל' טומאת צרעת פ"ט הי"ב. וראה תוי"כ ופרש"י

פרשתנו יג, ב. תוי"כ ר"פ מצורע.

²⁸ ערכין טו, ב.

מקבל חיזוק מי שמשתתף וסועד בכל הפ"ג סעודות סיום הרמב"ם שעושים בביהמ"ד של אד"ש - בית משיח - 770

האות מהמדינות הספרדיות

כשהכריז הרבי על תקנת לימוד הרמב"ם בי"א ניסן ה'תשד"מ [והעירוני שאז הי' אצל אד"ש יום הולדת - 82 ונכנס לשנת 83 - פ"ג, ע"ד פ"ג הלכות ברמב"ם] ואז אמר הרבי: "כבר הרבה זמן יש לי תכנית ורעיון זה, אלא שחיכיתי לאות, וכעת הגיע האות דווקא מהמדינות הספרדיות" [וכנראה קשור עם רבי משה הספרדי] ושליח כ"ק אד"ש מה"מ בקזבלנקה שבמרוקו, הרה"ת לייבל ז"ל רסקין, סיפר לי שחושב שהאות הגיע ממנו, כי לפני שהכריז אד"ש על התקנה, הוא כתב לאד"ש שארגנו החכמים במרוקו שחילקו ולמדו את כל ספר הרמב"ם (לא באותו "מסלול" של הרב).

וכאן רואים דבר פלא; הרבי אומר שכבר הרבה זמן יש לו תכנית זו וחיכה לאות, ולא מוצאים דבר כזה אצל אחרים, שמישהו יש לו תכנית חשובה, ובפרט אם הוא בן 70-80 יושב ומצפה לאות... הרבי הקודם אומר במאמר האחרון "אין אדם יודע עתו וזמנו", אבל הרבי שליט"א יודע את הזמנים ויכול לחכות. ובפרט כידוע גודל האהבת ישראל אל הכלל, ורוצה לתת להם מתנה עצומה שהיא ?? ללימוד כל התורה, ואומר שיש לו זמן עד שיבוא האות...

רבי משה הספרדי

סיומי הרמב"ם העולמי הראשונים היו במנהטן "שאונה של רומי", ע"פ הוראתו של כ"ק אד"ש מה"מ, ולפני הסיום הראשון שהתקיים באסרו חג-הפסח ה'תשמ"ה, והנאום האורח הראשי הי' הרב אברהם שיחי העכט הרב של ביהכ"ס של הקהילה הסורית באשען פארקווי שבפלטבוש, "שערי ציון", ובמוצאי אחרון של פסח בחלוקת ה"כוס של ברכה" אמר לו אד"ש: "אל תשכח שאתה הולך לדבר על רבי משה הספרדי!..." ובנאומו אמר הרב העכט, שהרי קוראים על קריעת ים סוף בשביעי של פסח, ושם נאמר: "ובני ישראל יוצאים ביד רמה!; רמ"ה - ר"ת; רבי משה הספרדי. ואולי אפשר לומר "ספרד" - אותיות פרד"ס, ולכן רואים תמימות ואמונה פשוטה אצל היהודים הספרדים כי הם קשורים לכל חלקי התורה, ולומדים פנימיות התורה, זוהר וכדומה.

הזמ"ג - הגיע זמן גאולתכם!

על דוחו"ת המבצעים בשנים האחרונות כרגיל כתב אד"ש: "נתקבל ות"ח, ודבר בעתו. והזמ"ג [ר"ת: והזמן גרמא]" והעירו דורשי רשומות; והזמ"ג - גם ר"ת - הגיע זמן גאולתכם!

לזכות

מרת סוניה בת שיינא דבורה שהי' ישלח לה רפואה שלימה מיד ותהי' בריאה בגשמיות וברוחניות לחיים מאושרים ושמחה תמיד כל הימים ותזכה עם כל המשפחה לראות קבלת פני מלך המשיח מ"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

המשיח והגאולה.

ג. "תזריע" - לידת הגאולה ע"י המשיח.

ד. "מצורע" - משיח חלינו נשא.

ה. התיקון ללשון הרע - לימוד התורה - לימוד הרמב"ם.

ו. התיקון ללשון הרע וטהרת המצורע ע"י אחדות ישראל לימוד הרמב"ם.

ז. טהרת המצורע ביום טהרתו - הגאולה השלימה ע"י המשיח.

ח. הסיום בכ"ג אדר שני (אד"ש) יום התחלת ימי המילואים - והמשכן שורש לביהמ"ק הג' והגאולה השלימה.

השלמה להלכות אבל

ניחום אבלים - מיד ביום הראשון

בכ"ב שבט ה'תשמ"ח, כשחזרו מהלוי של הרבנית נ"ע של כ"ק אד"ש מה"מ, והתפללו מנחה בביתו של אד"ש, ואחרי מנחה דיבר אד"ש שיחה לקהל, ואמר שלמרות שכתוב שבאים לנחם רק ביום השלישי, אבל עכשיו הזמן שאפשר וכדאי לנחם כבר מיד מהיום הראשון; והסביר הסיבה שמכיוון שמצות ניחום אבלים היא מהמצוות שהרמב"ם מונה בין המצוות שהם גמילות חסדים שבגופו (כמ"ש ע"ז בגליון הקודם, שבהלכות אלו מונה הרמב"ם מלבד דיני אבלות וניחום אבלים, גם את מצוות, לוית המת, ולהבדיל הכנסת אורחים ולויתם, הכנסת כלה, וביקור חולים, ואולי אפשר לומר ע"ד הצחות הסימן; אב"ל - ר"ת; אבלות, אורחים, ביקור חולים, לוית המת, ולהבדיל לוית האורחים).

וגמילות חסדים באה מצד אהבת ואחדות ישראל, שהיא מביאה ומזרזת את ביאת המשיח והגאולה, כי סיבת החורבן והגלות היתה מפני שהי' חיסרון באהבת ישראל ושנאת חינוס, וע"י שמבטלים הסיבה ומחזקים את האהבה, מזרזים הגאולה באופן ד"אחישה".

ומכיון שעתה ה"זמן גרמא" להביא ולהחיש הגאולה, ועושים זאת ע"י אהבת ישראל, לכן למרות שבדורות הקודמים באו לנחם רק מהיום השלישי, עתה כדאי וחשוב לעשות זאת מיד מהיום הראשון, ולהחיש הגאולה מ"ד ממ"ש, נאו!

פ"ג הלכות - הצלה מפ"ג מחלות

כ"ק אד"ש מה"מ אמר בשיחה בהתוועדות בקשר למאמר חז"ל: "החש בראשו יעסוק בתורה"; כי בתורה יש את כל חלקי האדם, ע"ד הפסוק בפרשת חוקת: "זאת התורה - אדם", ובתורה יש רמ"ח מצוות עשה וש"ס מצוות לא תעשה כנגד האיברים והגידים שבאדם, וכל חלק בתורה הוא כנגד א' מאברי האדם ומחזק ומרפא אותו האבר, ואם יזכה כשילמד תורה, הי' יעזרו לכווין ללמוד באותו החלק בתורה ששייך לאותו האבר הזקוק לרפואה.

ופעם אחרת אמר אד"ש בענין זה, הרי אינו יודע איזה חלק שייך לאבר זה, א"כ שילמד את כל התורה כולה! ולכאורה איך אפשר לתבוע מכ"א ללמוד את כל התורה? ואולי הכוונה שאם לומד את ספר הרמב"ם ע"פ ה"מורה שיעורי", תקנת כ"ק אד"ש מה"מ, שמסיימים בשנה א' או בג' שנים, יש לו את כל ההלכות של כל התורה.

ב. וגם מתאים עם הגמ' (ב"ק צב,א); "כל הנוהר בפת שחרית ניצול מפ"ג מחלות" (שהן כללות המחלות העיקריות) ע"פ הפסוק בפרשת משפטים; "וברך את לחמך ואת מימך, והסירותי מחלה מקרבך", שהגימטריא של מחל"ה - פ"ג.

ואומר אד"ש שגם ברמב"ם יש פ"ג הלכות, וכנראה הכוונה שלימודו מציל מכל הפ"ג מחלות [וענין זה אולי